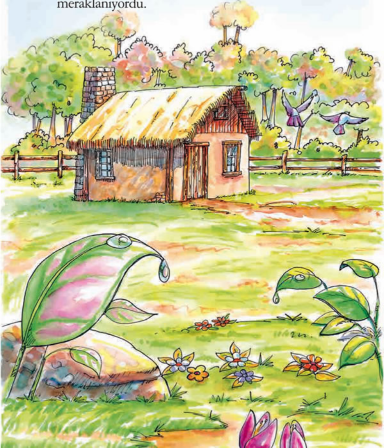
YARAMAZ TAY

Çiftliğe saatlerce yağmur yağdı. Ardından pırıl pırıl güneş açtı. Akkuzu, Altay, Karabenek ve Bozoğlak, dakikalarca penceden dışarıyı seyrettiler. Dördü de "Acaba gökkuşağı çıktı mı?" diye meraklanıyordu.

Akkuzu dayanamadı:

– Annelerimizden izin alıp dışarı çıkalım, dedi.

O gün dört arkadaşın anneleri de Akkuzulardaydı. Annelerinin yanına giderek izin istediler. Anneleri de:

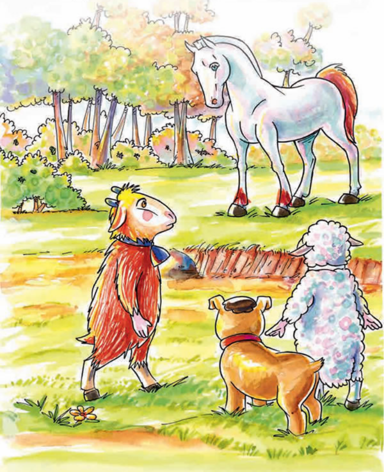
– Gidin, ama sakın yaramazlık yapmayın, geç kalıp bizi merakta bırakmayın, dediler.

Sonra da Akkuzu'nun annesi, onları kapıdan uğurladı. Dört arkadaş sevinçle dışarı çıktılar. Hemen gökkuşağı aramaya başladılar. Gökkuşağını görünce de sevinçle bağırdılar:

– Bunlar ne müthiş renkler Allah'ım. Gökyüzünü böyle rengârenk yaptığın için Sana şükürler olsun, dediler.

Hep birlikte koşup oynadılar. Zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamadılar. Vakit ilerledikçe Altay'ın karnı çok acıktı. Neredeyse açlıktan düşüp bayılacaktı. Arkadaşlarına bakıp:

– Benim karnım acıktı, saman yemeliyim. Çiftçinin ahırında çok saman var, hemen oraya girmeliyim, dedi.

Akkuzu ise:

– İzin almadan hiçbir yere girilmez. Başkasına ait olan şey, onun izni olmadan alınmaz, dedi.

Altay kararlıydı:

– Ben seni dinlemem. Aç karnına saatlerce burada beklemem, diye cevap verdi Akkuzu'ya.

Bozoğlak ve Akkuzu, ne kadar konuştularsa da Altay'a lâf dinletemediler.

Altay, bir koşu ahıra vardı. Etrafı gözetleyip içeri girdi. Diğerleri ise dışarıda onu bekliyorlardı. Bir müddet sonra içeriden Altay'ın sesi geldi:

– Korkmayın gelin burada saman çok! Buraya gelmenize hiç engel yok.

Karabenek, Altay'a:

– Ben hayatta saman yemem. Siz yiyecekseniz yiyin size bir şey demem, dedi.

Altay ne yapacağını düşünürken Akkuzu söze girdi:

– Ben izinsiz bir şey yemem. Hem de habersiz ahıra girmem.

Onlar kendi aralarında konuşadursunlar, uzaktan çiftçinin sesi duyuldu.

Altay'ın ise korkudan nefesi tutuldu. Hemen kaçayım derken balyalara çarptı. Balyalar devrilince de Altay, onların altında kaldı. Hemen arkadaşlarını yardıma çağırdı:

– İmdat! Ne olur kurtarın beni, diye feryat ediyordu.

Akkuzu ve Karabenek, hemen yanına geldiler. Karabenek, ağzıyla balyanın ipini yakaladı. İpi çekebilirse arkadaşının kurtulacağını sandı.

Akkuzu da bir yandan balyayı ittiriyordu. Altay ise korkudan için için ağlamaktaydı. Koca balya bir türlü yerinden kıpırdamıyordu.

Altay, kurtulmak için Allah'a dua ediyordu.

Akkuzu bağırdı:
– Haydi; bir, iki, üç…

Derken balya biraz kıpırdadı yerinden. Olanca güçleriyle çektiler balyayı. Kaldırdılar yerde yatan haylaz tayı.

Altay nefes nefeseydi:

– Beni kurtardığınız için teşekkür ederim. Bir daha izinsiz ne başkasının ahırına girerim ne de samanını yerim, dedi. Olanlardan çok utanmıştı. Başını önüne eğdi, çok üzüldüğü belliydi.

Akkuzu ise Altay'a bakarak gülümsedi:

– Akıllandın, ama gördün epey zarar. Bir

şeyler öğrettiyse zararda da vardır kâr, dedi.

Altay cevap verdi mahcubiyetle:

– Haklısın, izinsiz girilmez hiçbir yere. İzinsiz iş yapanda eksik olmaz, hiç yara bere.